

W uzasadnieniu swej skargi skarżąca utrzymuje, że art. 2c rozporządzenia (WE) nr 375/2007 narusza ogólną zasadę pewności prawa. Zaskarżone rozporządzenie uzależnia eksploatację statku powietrznego od przeszłego zdarzenia, które oczywiście nie było do przewidzenia dla zainteresowanych osób w niniejszej sprawie, a mianowicie wymaga ono wprowadzenia do rejestru przed przystąpieniem danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej.

Skarżąca twierdzi również, że zaskarżony artykuł rozporządzenia (WE) nr 375/2007 narusza zasadę proporcjonalności przewidzianą w art. 5 WE. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że zaskarżony przepis ustanawia nieproporcjonalne ograniczenia dla podmiotów, których statek powietrzny został wprowadzony do rejestru państwa członkowskiego po przystąpieniu do Unii. Artykuł ten jest bez znaczenia dla bezpieczeństwa lotów i wprowadza niepotrzebne zasady i warunki, wykraczając poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatu WE.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 375/2007 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1702/2003 ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących (Dz.U. L 94, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2007 r. — Ristic i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-238/07)

(2007/C 211/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ristic AG (Burgthann, Niemcy), Piratic Meeresfrüchte Import GmbH (Burgthann), Prime Catch Seafood GmbH (Burgthann) i Rainbow Export Processing SA (San José, Kostaryka) (przedstawiciel: adwokat H. Schmidt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie na podstawie art. 231 ust. 1 WE nieważności decyzji Komisji z dnia 16 maja 2007 r. (2007/362/WE) w zakresie, w jakim zmienia ona decyzję 2004/432/WE w ten sposób, że w odniesieniu do Kostaryki w załączniku do tej decyzji nie jest już umieszczony w pierwszej kolumnie jej kod ISO-2, w drugiej kolumnie jej nazwa i w ósmej kolumnie „X” oznaczający, że na podstawie decyzji

2004/432/WE do Unii Europejskiej mogą być wwożone z Kostaryki zwierzęta z akwakultury i wyroby pochodzenia zwierzęcego z akwakultury;

- stwierdzenie co do istoty, że Unia Europejska jest zobowiązana do naprawienia szkody, jaką decyzja Komisji wyrządziła skarżącym;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji 2007/362/WE (¹), ponieważ wykreśliła ona Kostarykę w odniesieniu do zwierzęta z akwakultury i wyroby pochodzenia zwierzęcego z akwakultury z listy krajów trzecich, których plany w zakresie kontroli pozostałości zostały zatwierdzone.

Skarżące są przedsiębiorstwami, które zajmują się w szczególności przetwórstwem i sprzedażą krewetek z akwakultury Kostaryki i Ekwadoru. Podnoszą one, że zaskarżona decyzja dotyczy ich zarówno bezpośrednio, jak i indywidualnie w rozumieniu art. 230 ust. 4 WE.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą w szczególności, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem z powodu naruszenia zasady proporcjonalności. Zarzucają one ponadto naruszenie prawa do bycia wysłuchanym oraz nadużycie władzy przez pozwaną.

(¹) Decyzja Komisji 2007/362/WE z dnia 16 maja 2007 r. zmieniająca decyzję Komisji 2004/432/WE w sprawie zatwierdzenia przedłożonych przez kraje trzecie zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE planów w zakresie kontroli pozostałości [notyfikowana jako dokument nr C(2007) 2088] (Dz.U. L 138, str. 18).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2007 r. — Pathé Distribution przeciwko EACEA

(Sprawa T-239/07)

(2007/C 211/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Pathé Distribution SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: P. Deprez, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, iż Agencja Wykonawcza do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego nie odstąpiła skutecznie od umowy nr 2006-09120304D1021001FD1507 i w związku z tym umowa ta wciąż obowiązuje;
- zasądzenie od Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego kwoty 9 737 EUR należnej skarżącej na mocy umowy.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesionej na mocy klauzuli arbitrażowej skarżąca żąda zasądzenia od pozwanej zapłaty pozostałej kwoty należnej jej z tytułu wykonania umowy nr 2006-09120304D1021001FD1507 w sprawie finansowego wsparcia Wspólnoty dla projektu dystrybucji filmu na nośnikach wideo, zawartej w ramach programu „MEDIA plus” przyjętego decyzją Rady nr 2000/821/WE⁽¹⁾.

Umowa została podpisana przez strony w dniu 27 czerwca 2006 r. i zgodnie z jej postanowieniami pozwana wypłaciła skarżącej zaliczkę. W dniu 8 maja 2007 r. pozwana wysłała do skarżącej list w sprawie odstąpienia od tej umowy z powodu okoliczności, iż rzeczywiste koszty całkowite projektu były niższe od jego przewidywanego budżetu, a żadne pisemne wyjaśnienie nie zostało przedstawione wraz ze sprawozdaniem finansowym projektu. Pozwana zażądała również zwrotu wypłaconej zaliczki. Skarżąca uważa natomiast, że zgodnie z postanowieniami umowy wkład tej ostatniej do projektu powinien wynosić 50 % rzeczywistych kosztów z tytułu dystrybucji na nośnikach wideo i żąda w związku z tym zapłaty kwoty należnej po odliczeniu wypłaconej zaliczki.

W uzasadnieniu skargi skarżąca stwierdza, iż odstąpienie od umowy przez pozwaną jest bezpodstawne i nieprawidłowe, gdyż odbyło się ono z naruszeniem postanowień umownych przewidujących właściwą procedurę, a zwłaszcza ponieważ pozwana nie wyznaczyła skarżącej terminu na przedstawienie uwag co do stanu wykonania umowy. Według pozwanej Sąd powinien więc orzec, że umowa wciąż obowiązuje.

Poza tym skarżąca kwestionuje podstawy odstąpienia od umowy, na które powołuje się pozwana, a w szczególności, że nie wykonała ona swoich zobowiązań umownych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady nr 2000/821/WE z dnia 20 grudnia 2000 r. w sprawie realizacji programu wspierającego rozwój, rozpowszechnianie i promocję europejskich utworów audiowizualnych (MEDIA Plus — Rozwój, Rozpowszechnianie i Promocja) (2001-2005), Dz.U. L 336, str. 82.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2007 r. — Heineken Nederland i Heineken przeciwko Komisji**(Sprawa T-240/07)**

(2007/C 211/81)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Heineken Nederland BV i Heineken NV (przedstawiciele: adwokaci T. Ottervanger i M.A. de Jong)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji skierowanej między innymi do skarżących;
- uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/B-2/37.766 — Niderlandzki rynek piwa), w której na skarżące została nałożona grzywna.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą kilka zarzutów formalnych. W pierwszym z nich wskazują one na naruszenie zasady dobrej administracji w trakcie postępowania wyjaśniającego oraz na naruszenie art. 27 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z tym, że Komisja odmówiła im dostępu do pism procesowych innych przedsiębiorstw. Po drugie, skarżące twierdzą, że Komisja nie przeprowadziła starannego i bezstronnego postępowania wyjaśniającego. W trzecim ze wspomnianych zarzutów skarżące stwierdzają, że postępowanie Komisarza ds. konkurencji doprowadziło do naruszenia zasady domniemania niewinności. Po czwarte, podnoszą one, że Komisja naruszyła wymóg rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, co miało naruszyć ich prawo do obrony.

Następnie skarżące zarzucają Komisji naruszenie art. 81 WE. W związku z tym skarżące w pierwszej kolejności wskazują na braki w postępowaniu dowodowym, naruszenie zasady domniemania niewinności oraz niedotrzymanie obowiązku uzasadnienia. W drugiej kolejności skarżące zaprzeczają stwierdzeniu, że miały miejsce porozumienia lub uzgodnione praktyki. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja niewłaściwie obliczyła czas trwania zarzucanego naruszenia.